

Nr 128.

Av herr **Luterkort**, om löneförstärkning för vissa hovrättsråd.

Såsom framgår av statsverkspropositionen under andra huvudtiteln hava enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande vissa sakkunniga varit under år 1926 tillkallade inom justitiedepartementet för utredning av frågan rörande hovrätternas löneförhållanden och andra därmed sammanhängande spörsmål. Dessa sakkunniga hava den 30 oktober 1926 avgivit sitt betänkande, uti vilket framlagts förslag till viss omorganisation av hovrätterna samt till förhöjning av hovrättsdomarnas löner. Emellertid har nämnda betänkande icke ännu föranlett något sakligt beslut i ämnet, och justitieministern har i statsverkspropositionen såsom skäl härför angivit, att på grund av de anmärkningar, som i avgivna yttranden framställts mot betänkandet, ytterligare utredning i saken syntes vara erforderlig. Något förslag från Kungl. Maj:ts sida till förbättring av hovrättsdomarnas löner är således icke att förvänta till årets riksdag.

Då jag vid fjolårets riksdag genom av mig inom första kammaren väckt motion föreslog viss förbättring av de ordinarie hovrättsdomarnas (hovrättsrådets) löner, så var detta därför att det för mig framstod som uppenbart, att nämnda grupp av domare i vårt land för närvarande voro i jämförelse med andra motsvarande domare- och ämbetsmannagrupper oskäligt lågt avlönade. Jag förmenade, att starka billighetsskäl talade för att alldeles bortsett från det svårlösta organisationsproblem, som hovrätterna utgjorde i en närmare eller fjärrare liggande processreform, det endast vore utslag av rätt och billighet att den av mig föreslagna lönehöjningen omedelbart komme till stånd.

Men å andra sidan har jag till fullo delat den uppfattning, varåt departementschefen vid de sakkunnigas tillkallande den 26 februari 1926 gav uttryck eller att det övertvägande av de ordinarie hovrättsledamöternas lönefråga, som nu beviljades, borde förberedas med en undersökning om vissa närmare angivna omorganisationsförhållanden, främst frågan om avskaffandet av det nuvarande vikariatsystemet i hovrätterna.

Med hänsyn härtill har jag med förvåning tagit del av de avvikande ståndpunkter, som hovrätternas majoriteter antagit till de sakkunnigas betänkande. För mig såväl som för många andra domare står det klart, att de sakkunnigas förslag utgör ett mycket försiktigt försök till undanröjande av

åtminstone ett par av de med den nuvarande hovrättsorganisationen förenade olägenheterna.

Främst torde jag få framhålla den av förslaget förutsatta vinsten för hovrätterna att i största möjliga utsträckning komma i besittning av för överrättsarbete sakligen väl kvalificerade personer, som därjämte kunde bliva i besittning av detta fulla oberoende och den självständighet, som alltid bör vara domarens främsta kännetecken. Det synes ej heller vara uteslutet, att under det fortsatta bearbetandet av förslaget ytterligare förenklingar och förbättringar i den nuvarande hovrättsorganisationen skulle kunna vinnas.

Av vad jag anført lærer framgå, att jag för min del hyser och som jag hoppas riksdagen skall visa sig hysa den oppfattningen, att Kungl. Maj:ts snarast muligt måtte upptaga frågan om de sakkunnigas forslag och dermed sammanhängande forholdene.

Att i frågans nuvarande läge riksdagen måtte efter att hava tagit del av de sakkunnigas förslag och de däröver avgivna yttrandena göra ett dylikt uttalande, är huvudorsaken till att jag i år överhuvudtaget ånyo berör denna sak. Men då jag alltjämt hyser samma grunduppfattning som den, varåt jag i min motion vid fjolårets riksdag gav uttryck, tillåter jag mig att hemställa,

att riksdagen måtte besluta att hovrättsråd, som under minst 10 år innehaft sitt ämbete, skall vara berättigad att komma i åtnjutande av löneförstärkning med 2,500 kronor årligen;

att riksdagen måtte för budgetåret 1927—1928 anslå de för detta ändamål erforderliga medel;

samt att i civila avlöningsreglementet måtte införas de tilläggsbestämmelser, som till följd härav bliva erforderliga.

Stockholm den 20 januari 1927.

S. Luterkort.